

ISRAËL IN DE WOESTIJN 3

Het volk Israël is nog op weg naar het hun beloofde land Kanaän. Ze moeten door de woestijn om het doel te bereiken. Elf dagen zou de reis kunnen duren, als ze de weg naar het Oosten hadden mogen nemen. Maar die weg was niet naar de wil van de Heere. Ze trokken naar het zuiden, omdat Mozes de wolkkolom volgde. En nu, na één maand, waren ze in de woestijn Sin gekomen in de zuidpunt van de Sinaïwoestijn.

Exodus 16:1 beschrijft ons, dat zij daar aankwamen op de 15e. dag van de 2e. maand na de uittocht uit Egypte. We weten nog, dat ze uit Egypte vertrokken waren op de 15e. van de eerste maand. Dus waren ze al 30 dagen onderweg naar het hun Beloofde Land. Ze waren echter nog niets opgeschoten, sterker nog ze hadden een reis door de woestijn van ca. 300 km gemaakt met alle problemen vandien en waren alleen verder verwijderd van het Beloofde Land dan in het begin van hun reis.

Wat snaptten zij daarvan? Nou weinig. Het merendeel begreep er maar één ding van: 'We gaan, hoe Mozes ook praat, wel de verkeerde kant op. Bovendien het eten raakt op en hier in de woestijn vinden wij geen eten voor ons vee en ook niet voor ons zelf. Hoe moet het nu verder Mozes? Nog verder gaan lost het probleem zeker niet op en terug is ook geen oplossing, want dat is ook weer dezelfde weg terug van 30 dagen. Mozes, wat heb je ons aangedaan? In Egypte hadden we volop vlees en brood en drinken en nu, alles is op! Mozes. Toen we in Egypte waren, heb je ons van alles beloofd en jij Aäron, jij was de woordvoerder, maar jij ben al precies eender.'

Ja, zo morde het volk, staat er in onze Bijbel netjes. De werkelijke betekenis van het woord, dat daar staat, betekent eigenlijk: 'haatgevoelens en opstandigheid naar de leiders.' Wat een overmacht aan mensen hadden Mozes en Aäron tegenover zich daar in de woestijn Sin.

In ons vorige schrijven hebben we al gezien, hoe de Heere toen ingreep, en beloofde dat er uitkomst zou komen. Zonder dat Mozes gebeden had, zei de Heere tegen Mozes: 'Zie je daar dat stuk hout, gooi dat maar in die bron.' Ook hebben we gezien, dat Aäron voor de eerste keer in de woestijn het woord voert. Al veel eerder had Mozes tegen de Heere gezegd: 'Hoe kan ik dat volk leiden, ik kan niet

met fatsoen praten' - Exodus 4:10 en nu wordt in vers 14 Aäron door de Heere aangewezen als de woordvoerder.

Ik kan best wel geloven, dat Mozes nu gezegd zal hebben tegen zijn broer: 'Ga jij het nu eens zeggen, wat de Heere gezegd en beloofd heeft.' Aäron doet dat. Het was natuurlijk wel gezichtsverlies voor Mozes, maar wat moest hij anders? En weet u, mijn beste lezer, wat ons nu moet opvallen? Hier komt een groot onderscheid voor het eerst aan het licht. Er staat in dat 14^e. vers: 'De Leviet Aäron'. Hier in de woestijn Sin wordt Aäron voor de eerste keer de dienende priester.

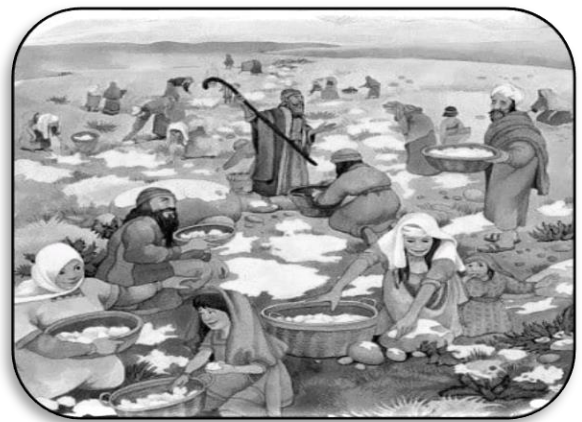
Waarom? Wel, omdat het volk nog niet eerder in zó n opstand was gekomen tegen deze 2 mannen, die door de Heere waren uitgekozen als hun leiders. Wat lezen we hiervan in Exodus 16:3b? Ze zeggen tegen Mozes en Aäron: 'Want jullie hebben ons in deze woestijn gebracht om ons van honger te laten sterven.' Hier is duidelijk sprake van een gezagscrisis en opstand tegen de Heere en Zijn dienstknechten. Maar nu grijpt de Heere in. Hij laat Mozes en Aäron spreken en toont Zijn macht en laat zien dat Hij een open en levende relatie heeft met de leiders.

Want wat lezen we in vers 10: 'Terwijl nu Aäron sprak tot de gehele vergadering der Israëlieten, richtten zij hun blik naar de woestijn - en zie de heerlijkheid des Heeren verscheen in een wolk.' Wat mogen wij toch een geweldige rijkdom bezitten in het feit eigendom te zijn van een levende en altijd aanwezige God! Mozes mocht zeggen: 'Nog vanavond zullen we vlees eten en morgenochtend zal er brood uit de hemel regenen.'

Dat de Heere daar voor de allereerste keer de sabbatsdag gaf, hebben we de vorige keer al besproken. Het was om de Heere te tonen, dat zij Hem zouden gehoorzamen of niet. En zoals dat altijd gaat, wat de mens moet doen, doen velen soms niet, en wat niet mag, doen juist velen wel. Zo ook bij het volk in de woestijn. Nog dezelfde avond hebben ze zich te goed gedaan aan de vogels, die door een wonder in hun tentenkamp uit de lucht vielen.

De volgende ochtend was er het brood uit de hemel geregend, zoals beloofd was. Hoe is dat gegaan daar op die ochtend, toen het voor de eerste keer brood uit de hemel had geregend? Dat is toch ongekend mijn lezer! Manna. Brood uit

de hemel! Het volk had wel gehoord, wat Mozes en Aäron hadden beloofd, maar wat moet je je daarbij voorstellen? Eén ding hadden ze al wel geleerd. Wat Mozes zegt dat gebeurt, maar hoe en wat met dat brood, dat moesten ze eerst maar zien en dan geloven. Maar we weten, dat dat het verkeerde geloof is.

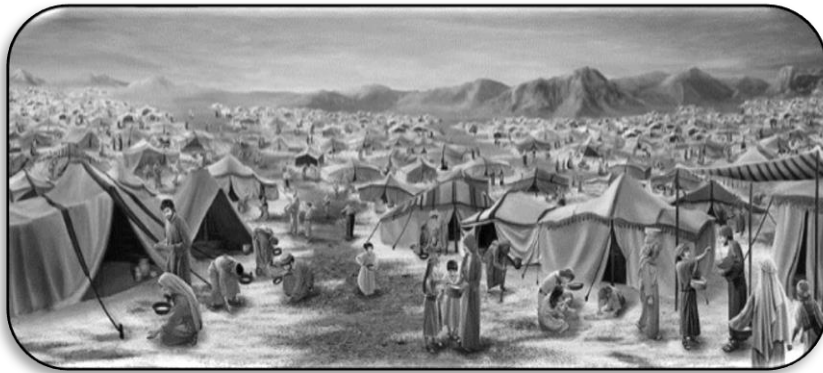

Ik heb mogen zien met eigen ogen, hoe dat is, als in de woestijn de zon opkomt. De woestijn bestaat uit een dor en rotsachtig landschap van roodachtig zand. Als 's morgens vroeg de lucht in het oosten begint te verkleuren door de opkomende zon, dan wordt alles rood. Dan is de lucht rood, de grond is rood, het is een onwezenlijk, maar tegelijkertijd ook een wondervol verschijnsel. Vanzelf gaan dan je gedachten naar Psalm 19, die gaat over Gods eer en heerlijkheid in de schepping. Daarom, mijn geliefde lezer, kan ik mij er iets van voorstellen, wat die mensen daar in de woestijn op die ochtend van het manna hebben gezien. De Israëliet doet die ochtend weer zijn tent open en wat ziet hij, de woestijn is wit als of het gesneeuwd heeft.

We lezen ervan in Exodus 16:13b en 14-15: 'En 's morgens was er een dauwlaag rondom de legerplaats. Toen de dauwlaag opgetrokken was, daar lag over de woestijn iets fijns, iets schilferachtigs, fijn als rijm op de aarde. Toen de Israëlieten het zagen, zeiden zij tot elkaar: 'Wat is dit?' Want zij wisten niet, wat het was. Maar Mozes zei tot hen: 'Dit is het brood, dat de Heere u tot eten gegeven heeft.' Zij noemden het manna, dat is een uitroep: 'Wat is dit!'

Mijn beste lezer er staat, dat ze tegen elkander zeggen: 'Wat is dit?' Ik denk dat ze vol verbazing zullen hebben geroepen: 'Wat is dit?' In plaats van de vuurrode woestijn leek het als met rijm bevroren. U weet wel hoe mooi en bijzonder dat bij ons in de winter kan zijn. Nooit in het jaar worden er zoveel foto's ge-

maakt, als wanneer de natuur met rijm overdekt is. Dat wonder wordt nu voor hen hun eten gedurende 40 jaar.

Ik wil maar enkele dingen schrijven over het manna, omdat ons doel een andere is. Wij willen naar de berg Sinaï en de tabernakel. Maar toch, ik kan het niet laten, ik moet enkele dingen toch nog noemen.

Hier in de woestijn Sin is een groot wonder gebeurd. Niet alleen een wonder, maar het is tevens een type van de Heere Jezus. Hij, Die gezegd heeft in o.a. Johannes 6:41: 'Ik ben het brood dat uit de hemel nedergedaald is.' Ze hebben 40 jaar dit brood gegeten, maar ze begrepen niet, wat het betekende. Mijn lezer, ik moet u een vraag stellen: 'Begrijpt u het ons bekende avondmaal wel?' Zij hebben dat wondervolle eten iedere dag gekregen. En wij? Eén klein stukje brood, zo eenvoudig, maar wat is het voor u? Is het voor u voedsel op uw woestijnreis door het leven? Drinken wij daar dan water bij zoals zij? Nee, want wij drinken daar het bloed bij van onze Heiland in de vorm van één slokje wijn.

Wijn is steriel! Snapt u nu waarom het wijn is? U moet weten, dat in de Bijbelse tijd wijn werd gebruikt als sterilisatiemiddel bij de besnijdenis van de jongens. Begrijpt u de betekenis van de wijn? Denk eraan, wanneer u het brood gebruikt en de wijn drinkt aan de tafel met de Heere.

Wij moeten verder op onze reis! Nog nooit eerder was er een volk geweest, dat zulk eten kreeg. Naar mijn mening zal er ook nooit meer een volk op aarde zijn, dat dit manna zal eten en het op deze manier iedere dag opnieuw zal krijgen. Maar ze moesten het niet alleen eten, maar ook in een kruik doen en die kruik bewaren - Exodus 16:33. Later zullen we horen, dat die kruik in de ark een plaats kreeg en daar verborgen werd. Niemand mocht in de ark kijken.

Nu staat er in het boek Openbaring 2:17: 'Wie overwint, Ik zal hem het verborgen manna geven.' We zullen hier nu niet verder over nadenken. Over hoe zij

het manna moesten verzamelen en dat zij het sabbatsgebod ontvingen, heb ik in een voorgaand schrijven al gehad.

Ze willen water. In Exodus 17:1 kunnen we lezen, dat ze weer verder trekken. Ze gaan nog dieper de woestijn in naar het zuiden en komen bij de plaats Refidim: 'En daar was geen water voor het volk.' Weer was er geen water. Eten was er nu iedere dag, maar drinken? Steeds zullen ze wel water hebben gevonden op hun tocht, want er was een ervaringsdeskundige bij hen, die zelfs ook nog de leiding had, Mozes. 40 jaar had hij al in deze woestijn geleefd als herder van een kudde schapen van zijn schoonvader Jethro uit Midian. Gevlucht uit Egypte was hij toen in Midian terechtgekomen, zover mogelijk bij Egypte vandaan. Onder in het huidige Saoedi-Arabië.

In Egypte had hij in een driftige bui een Egyptische slavendrijver doodgeslagen. Hij, een prins aan het hof van de Faraó, had eens even blijk gegeven van zijn positie. Het was goed bedoeld, maar het ging glad fout. Dat gebeurt regelmatig ook met ons. Ook onze goede bedoelingen kunnen wel eens echt mensenwerk zijn. Driftbuien zijn niet goed, houdt Paulus ons voor. Maar in die 40 jaar in die vreselijke woestijn, had hij die driftbuien wel afgeleerd.

In Numeri 12:3 lezen we zelfs: 'Mozes nu was een zeer zachtmoedige man, meer dan enig mens op de aardbodem.' En dan de leider te moeten zijn van zo'n groot volk dat een karakter heeft, zoals hij die vroeger ook had.' Het zit in de genen', zeggen we dan tegenwoordig. Maar toch! Hadden ze wel ongelijk? Wat ga je doen, wat ga je zeggen, als je door dorst dreigt te sterven. Jij, je vrouw en je kinderen en je vee? Dan ga je om hulp roepen, dan ga je naar je leider toch? Logisch toch?

Nu weet Mozes het ook niet meer. Hij gaat bidden en hij zegt tegen de Heere in zijn gebed, en hij bidt hardop, want dat staat er in Exodus 17: 'Heere, wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!' Ja, mijn beste lezer, het is nu echt kritiek. Maar let goed op, hij wordt niet driftig. Hij doet wat hij moet doen. Hij roept luid de Heere aan. Bidden is altijd goed en in veel gevallen het allerbeste. Hij krijgt van de Heere direct antwoord. De Heere zegt: 'Mozes ga vóór het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël mee, ook de staf waarmee je de Nijl geslagen hebt, moet je meenemen en ga heen.'

De Heere zegt vervolgens: 'Dan zal ik op de rots Horeb staan en dan moet je op de rots slaan en dan zal er water uit tevoorschijn komen.'

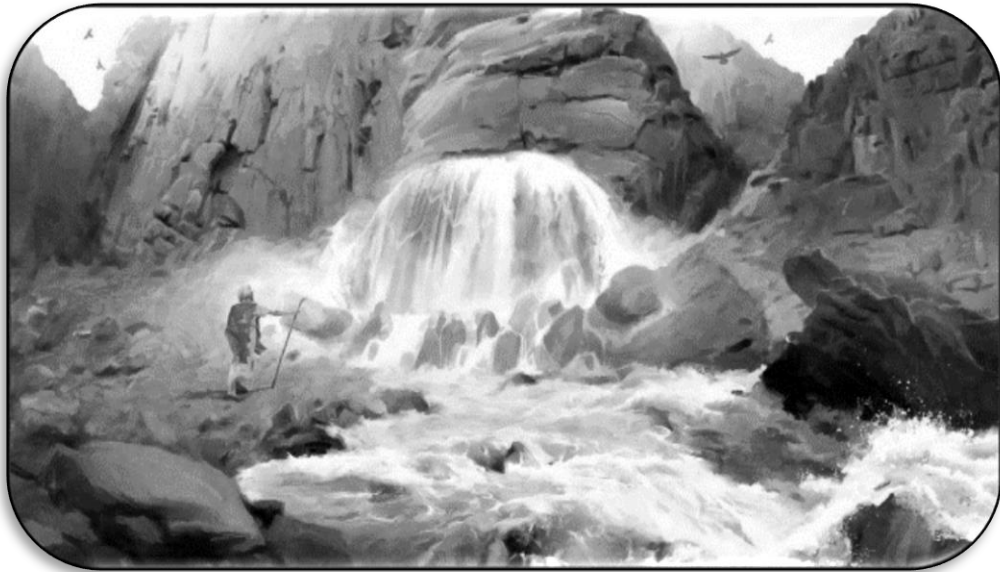
Voor we over het wonder van die rots gaan schrijven, moet ik u op enkele mooie maar belangrijke zaken wijzen. Er staat, en naar ik hoop, hebt u het met het lezen al opgemerkt, dat hij vóór het volk uit moet gaan. Dat betekent, mijn lezer, dat hij openlijk en goed zichtbaar voor het volk op weg moet gaan met enkele oudsten van het volk. Het moet een openlijke getuigenis zijn, wat er nu gaat gebeuren. Dat bedoelde de Heere. Ze moeten begrijpen, dat er nu wat gaat gebeuren!

Zijn wij ook altijd zo open over onze opdracht van de Heere? Zijn wij ook altijd zo open over wat we tot de Heere bidden? Zodat als de Heere ons verhoort, het door een ander ook wordt gezien als een verhoring van het gebed? We moeten ook niet zo in zijn algemeenheid bidden: 'Zo van Heere, wilt U met die of die zuster of broeder zijn, want hij of zij heeft het moeilijk.'

Wat is die moeilijkheid dan? Als niet iedereen het hoeft te weten, ook goed, maar als het bijv. gaat omdat die broeder of zuster het moeilijk heeft op zijn of haar werk, dan kunnen we toch veel beter gericht bidden voor dat wat we weten. Wat dan het allerbelangrijkste nog is, is dat we blijvend belangstelling blijven tonen hoe het verder gaat met de persoon in kwestie.

Mozes moest overduidelijk iets gaan doen. Het volk zal wel hebben kunnen denken: 'Zie ze gaan, en Mozes heeft die bewuste staf ook bij zich.' Ja die bekende staf, weet u wel? Nou, wat ze niet vergeten zijn, is, toen hij met die staf op het water van de Nijl heeft geslagen. Daardoor werd al het water van de Nijl in bloed veranderd. En niet alleen de Nijl maar alle bronnen en de waterputten, en voorraden werden bloed in heel Egypte, behalve in Goosen waar de Israëlieten woonden. O ja, en alles ging dood, de vissen en noem maar op! En nu hoort Mozes van de Heere, dat hij die staf moet meenemen om daarmee op de rots Horeb te slaan. Zie ze gaan, een oude man van 80 jaar met bij zich nog een paar van die oude mannen. Het is een gezelschap, wat niet past naar de mening van nu. Al dat oubollige is niks, de jeugd, daar moeten wij ons op richten, vindt men. En men weet het hoor! Luister maar goed naar wat men ervan zegt.

Gelukkig kiest de Heere hier voor het volk, dat geholpen moet worden, zelfs oude mannen uit. Zie ze gaan, en dan komen ze bij de rots Horeb, kaal en dor. Geen spoor van water te zien. Maar één ding weet Mozes. De Heere is op die rots en ik hoef maar te doen, wat Hij zegt. Ik moet op die rots slaan en anders niets.

Voor de ogen van de andere reisgenoten slaat hij op de rots. Iets anders hoeft hij niet te doen. Geen woord hoeft hij te spreken, niets, één klap, en dat is genoeg. En ja hoor, voor de ogen van die andere mannen barst de rots open en stroomt het water er uit. Nu heb ik vroeger, als ik deze geschiedenis hoorde, altijd gedacht, dat er een straaltje water uitkwam. Weet u wel zo'n achter in de tuin bij een rotspartijtje. Maar nee, mijn beste lezer, er staat in Psalm 105:41: 'Hij opende de rots, (ziet u de hoofdletter) en wateren (ziet u de meervoudsvorm) vloeiden, zij stroomde door dorre streken als een rivier.'

Ja, dat is heel wat anders dan zo'n leuk dingetje achter in de tuin. Waarom deed de Heere dat daar bij de rots Horeb? Nou dat staat er ook bij: 'Hij deed dat, omdat Hij dacht aan Zijn heilig Woord, (Zijn belofte), aan Abraham, Zijn knecht.' Wat een leerschool voor ons, mijn lezer, wat God belooft, dat doet Hij ook en Hij vergeet niets. Ook de nieuwe tekst van latere tijd is van dezelfde waarde. Als de Heer Jezus zegt in Johannes 3:16: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'

Ook deze tekst heeft de zekerheid een Woord van God te zijn en dus is het de waarheid. Nu heeft het volk alles. Ze hebben te eten en ze hebben te drinken. Wat dan nog meer? Daar hopen we de volgende keer mee verder te gaan.